

LORETH ANNE WHITE

PATSIENDI- SALADUS

TEMA TÄIUSLIK ELU
POLE ENAM TURVALINE KOHT,
MILLES VARJU LEIDA

ROMAAN

Originaali tiitel:
Loreth Anne White
The Patient's Secret
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või neid kasutatakse ilukirjanduslikul eesmärgil. Igasugune sarnasus tegelike inimeste, elavate või surnute, või reaalse sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Evi Eiche
Toimetanud Liina Biene
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Text copyright © 2022 by Cheakamus House Publishing.
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E11422822
ISBN 978-9949-82-984-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

SISSEJUHATUS

Selle ilukirjandusliku teose kirjutamiseks on inspiratsiooni saadud tõestisündinud kuriteost – õudsest ja šokeerivast –, mis leidis aset vaikes naabruskonnas Kanada preerias. Tolle päeva sündmused läksid Kanada kriminaalajalukku ning meedia ja järgnenud kohtuistungid kajastasid neid palju. Kuigi „Patsiendisaladuse“ taustalugu kasutab mõnd selle kuriteo fakti, on sündmused, mis selle ümber keerlevad, välja mõeldud.

KUIDAS SEE LÕPEB

Parem on mitte seista vastu muutusele, mida Surma-nimeline tarokaart toob. Vastupanu muudab ülemineku keeruliseks. Ja valusaks. Selle asemel tuleks lahti lasta, võtta omaks see vajalik muutus, näha seda kui uut algust. Surmakaart on märk sellest, et edasiliikumiseks peab mineviku maha kriipsutama. See ütleb: lase lahti sellest, mis sind enam ei teeni.

Kunstniku ütlus. Surm. 36 × 48. Õli lõuendil.

Metsas on pimedam, kui ta arvas. Vanad puud kõiguvad ja väänlevad tuules. Vihm uhab lainetena üle võradest baldahhiini. Kaljurada on kitsas, porist libe. Udu varjab teed, põrkab pealambi nõrga valgusvihu tagasi.

Ta jookseb sügavamale metsa ja tunneb, kuidas hirm kasvab. Ta oleks pidanud enne stuudiost väljumist telefoni ikka põhjalikumalt otsima. Ta poleks pidanud sel kellaajal üldse välja tulema. Kuid teda sundisid õhe, suvise tormi hambusse hääled, mida ta jälle peas kuulis. Ta soovib kiiresti joostes nende eest meeletlikult põgeneda. Ühel teisel tasandil teab ta, et ei suuda seda kunagi. Mitte praegu. Mitte mingit koletist ei tiiruta ta ümber. See pole keegi teine. See on tal peas. See on ta ise.

Ma... lõin noaga... Nägin... oma riietel verd... Ei suutnud enam lüüa... Suremiseks liiga noor... Paludes... mitte tappa... Kuulsin korinat... Kui see kord juba algas, ei saanud seda pooleli jätta. See oli vaja lõpule viia.

Ta rinnus paisub vaikne karje. Hääl ärkab ellu. See kriibib kõrvus. Pisarad kipitavad silmis. Ta pingutab kõvemini, kiiremini, ihates põgeneda. Hingeõhk kähiseb kurgus. Rinnakorv laieneb. Higi niisutab T-särki veekindla jooksujope all.

Pähe kerkib pilt – haigitavad lehekujulised haavad. Õones silma koobas. Veri... nii palju verd. Pritsinud laiali üle seinte, üle lae, lambivarjude, teleriekraani, trenažööri. Esikuvaip on sellest läbi imbunud ja kleebib. Ta tunneb taas selle haisu. Soe. Lihalõhnaline.

Palun vabandust. Mul on nii, nii, nii kahju... Ma olin hoopis teine inimene. Ma isegi ei tunne toda inimest. See polnudki nagu päris, see polnud mina.

Ta näeb tera helki. Ta kuuleb karjeid. Ta liigutab jalgu veel kiiremini. *Ma tapsin... Ma tapsin... Ma tapsin. Ma ei tahtnud...*

Puuvõrade baldahhiini kohal sähvatab välk ja müristab. Ta komistab ehmudes, peaaegu kukub. Ta peatub hirmuärevuses, kummardub ja paneb käed puusadele. Ta ahmib sisse suuri õhusõõme. Süda taob rinnakorvi vastas. Välja hingates näeb ta pealambi valgusvihus kummituslikke pahvakaid. Taas on kosta mürinat, mis veereb üle ookeani. Ta ei näe merd, kuid tunnetab seda – tühja voogavat pimedust kaljude all, paremale jäävate puude vahel. Ja nüüd, kui ta on paigal, vihma trummipõrina all, kuuleb ta, kuidas lained pekslevad ja lagunevate liivakivikaljude all kive klõbistavad.

Asjad on ikka väga viltu läinud.

Tal oli plaan, kuid see vedas teda alt. Ta ei tea, mida nüüd teha või kuidas olla. Või mis on ta eesmärk.

Miski liigub puude vahel. Ta tõmbub pingesse, heidab pilgu metsas paremale jäävate kogude poole. Kui ta end liigutab, väriseb pealambi kiir udu sees ning varjud visklevad ja sööstavad ringi. Ta neelatab, silmitsedes pinevalt tüvede ja sõnajalgade vahelist pimedust.

Taas sähvatab välk. Peaaegu kohe järgneb kõuemürin. Torm on otse pea kohal. Vihma kallab kõvemini ja tuulehoog vihiseb läbi puulatvade nagu tormakas jõevesi. Silmanurgast näeb ta puude vahel kapuutsiga kuju. Kohe see kaob.

Pulss kiireneb. Suu kuivab. Paanika noolib sisemust.

Ta peab neist metsadest välja saama. Ta vaatab mööda rada tagasi. Tagasipöördumine võtaks kauem aega kui edasiminekuks. Kui ta pressib edasi, jõuab ta mõne minutiga suurele legendikule rohtukasvanud kaljujärsakul. Ta saab metsast välja. Legendiku taga on parkla ja parkla taga valgustatud tänav. Seal on valgem. Ohutum. Ta saab koju joosta mööda teid, tulede all.

Ta hakkab uuesti jooksuma. Välgunooled sähvivad. Ta liigub kiiremini, komistades üle juurte, libisedes poris. Männikäbisid, väikseid raage ja muud prahti kukub puudelt alla. Üks käbi lendab napilt peast mööda. Ta kummardub. Pealambi järsud liigutused panevad varjud hüppama ja sibama. Ta peatub uuesti. Hingeldades ta pöördub ja näeb uuesti kapuutsiga kuju puude vahel varitsemas. Selle nägu on must, justkui maskeeritud. Udu tiheneb ja kuju kaob silmist. Hirmu küünis haarab põgenejal kõrist.

Ta startib nüüd kiiresti, jalad viivad teda edasi, kuid tossud libisevad. Ta komistab. Käsi tuuleveskina laiali ajades õnnestub tal end püsti hoida, siis püüab ta veel kiiremini edasi liikuda.

Järjekordne välgsähvatus. Hetkeks on ees olev rada täiesti valge. Ta näeb jälle seda kapuutsiga kuju. Nüüd on kujul nii taskulamp käes kui ka ere lamp peas. Näotu kükloop. Ta keha tardub. Aju on halvatud. Ta ei saa hingata, ei suuda liikuda. Kuju tuleb tema poole, üha lähemale. Ta pealambi kiir tabab kuju pükste ja jope küljes olevaid helkurribasid. Valgus peegeldub tagasi, pannes ribad särama nagu hõbedased terad – see on nagu *halloween*'i-aegne luukerekostüüm.

Ma... lõin noaga... nägin... oma riietel verd. Tal pole telefoni. Pole relva.

Kuju hakkab järsku kiiresti tema poole astuma. Ta põikab rajalt puude vahele, tihedasse alusmetsa. Ta tormab läbi võsa ja marja-

puhmaste, komistab ning kukub üle tüvede, kivide ja juurikate, käed laiali. Oksad peksavad vastu nägu.

Kuju tuleb võssa talle järele, kaks valguskiirt teevad võimsad tunnelid udu sisse, valgustades tüvesid ja lehti ning pannes vihma hõbedaselt läikima. Taas kärgatab kõu. Ta niutsatab. Pisarad põletavad silmi. Veel üks oks piitsutab teda, löikab üle põse. Vihm – või veri – teeb näo märjaks. Ta kuuleb kuju. Tulemas. Nagu suur loom tormab see läbi võsa, läheneb. Ta kuuleb hingamist. Ta kukub uuesti, rabeleb kápuli poris, oksad ja okkad peopesi torkimas.

Ta niutsatab uuesti, pugedes ühe madala haru alla. Ta lülitab pealambi välja ja püüab vaikselt paigal püsida. Kuid valgusvihud lähenevad. Ta näeb maapinda valgustavaid otsivaid kiiri. Kuju on peaaegu ta kohal ja ta ei suuda seda taluda.

Ta karjatab, tormab peidupaigast välja ja koperdab edasi nagu haavatud hirv. Järsku on ta puude vahelt väljas ja ta ees on must tühjus. Ta on jõudnud metsaserva. Kaljud. Ookean. Ta pöördub, aga kuju on sealsamas. Ta on lõksus.

„Mida... mida sa tahad?“ küsib ta õhku ahmides, hääl kähe.

Kuju tõstab taskulambi üles nagu relva, millega teda lüüa, ja ütleb midagi, kuid ta kuuleb peas ainult kasvavat kohinat. Kuju sööstab ta poole ja haarab tal käsivarrest.

Ta karjatab, rabeleb ja vingerdab haardest välja. Ta on nüüd otse kaljuserval. Hingeldab. Kuju tõmbub ta ette küüru, õõtsutab end, valmistub selleks, et ta alla viskub, tahab takistada ta lendu. Ta tunneb jalge all lahtisi kive. Ta on otse liivakivikalju laguneval serval.

Kuju karjub midagi, kuid sõnad kanduvad tuule kohina tõttu puudes ja lainete mühas kaljude all eemale. Kuju kahmab temast uuesti kinni ning ta kratsib ja küünistab karjudes tolle nägu ja kaela. Ta sõrmed haaravad kangast kinni ning müts ja kapuuts tulevad kujul peast. Uues välgusähvatuses näeb ta nägu.

Kõik ta meeltes seiskub.

Sina?

Kuid see šokihetk maksab talle kätte. Jälitaja käsi tõuseb kõrgele õhku ja lööb taskulambiga talle kõvasti vastu meelekohta. Ta vaarub, hetkeks pimestununa, ja tunneb tõuget vastu rinda. Kohe kaob maapind jalge alt.

Ta kukub tagurpidi. Käsivarred lehvimas, mõistab ta, et langeb kaljult alla. Rinnast pääseb karje valla, kui ta lausvihma ja tormituule käes allapoole kukub ja keerleb. Välgunooled sähvivad. Kõuemürin neelab ta karjed.

Ta õlg põrkub vastu kaljukivi. Ta tõukub sellest eemale. Pea põrkab kokku teise kiviga madalamal. Keha lendab taas keereldes tühjusesse, ikka allapoole, siis purunevad ta ribid ja nägu vastu astringut. Ta tunneb, kuidas kael raksatab ja selg murdub. Kui kolju tabab kukkumisel järgmist sakilist kivi kaugel all asuva kiviklibulise ranna kohal, jääb maailm halastavalt tühjaks.

Kõik hääled... viimaks... vaikivad.

LILY

PRAEGU

Esmaspäev, 20. juuni

MÄRKMED TERVISEKAARDIL: **TARRYN**

Patsient, 15, saabus pärast poevarguse eest vahistamist. Teatab, et ei vaja ravi ega pole „hull“, kuid vanemad sunnivad teda taastava õiguse nõuete täitmiseks osalema „paaril seansil“.

Hommik on pime ja pilves. Tuul puhub ja doktor Lily Bradley kodu-teraapiakabineti aknaklaasidelt voolab vihma alla. Eile nende naabruskonna grillipeo rikkunud äikesetorm pole vaibunud. Lily kardab, et õuenurgas kuuri kohal kasvav iidne pappel võib tuules murduda ja maja peale kukkuda. Täpsemalt kaheksa-aastase poja katusealusesse tупpa. Naine püüab sellele praegu mitte mõelda. Ka sellele, miks abi-kaasa Tom juba varahommikul kell 5.30 tormis ja pimedas jooksma läks.

Ta püüab mitte mõelda nende eilese kohutavale riivule. Ei tema ega Tom pole eile juhtunud ega sellesse, kuidas nende elu nüüd muutub, täielikult süüvinud. Lily püüab keskenduda, et vastuvõtud normaalselt kulgeksid. Ta teab, et see on üks eitamise vormidest. Kuid rutiin on ka tema ellujäämismetod. Harjumuste „koondamine“ täiuslikuks

eluks annab Lilyle kontrolli oma maailma üle. Ta *vajab* rutiini. Ta peab tundma, et suudab olukordi kontrollida.

Tomi tormis ja pimedas jooksmaminek *ei kuulu* Bradley perekonna rutiini. Lily märkas, et mees oli kadunud, kui varahommikul müristas ja välgutas, sundides teda voodis istuli tõusma. Valgussähvatuses nägi ta, et tekk oli Tomi voodiküljel kõrvale heidetud. Madrats oli külm. Naine läks alla ja leidis köögilaualt kirjakese.

Läksin jooksuma, et pea selgeks saada.

Lily püüab keskenduda tööle, patsiendile nimega Tarryn Wingate, kes istub ta ees kaerahelbekarva diivanil. Lily tool on puidust ja kaetud pehme sileda nahaga. See on ergonoomilise disainiga ja maksis terve varanduse. Ta kasutab seda patsiente nõustades vähemalt kaheksa tundi päevas, seega peab ta end mugavalt tundma. Ta kannab rätsepa õmmeldud, kuid vabalt langevaid linaseid pükse ja kreemikat sviitrit. Lihtsaid pärle. Kuldblondid juuksed on kuklasse pehmeks krunniks keeratud. Mõni salk ripub vabalt. Naiselik, aga korralik. Professionaalne. Stiilne. Samas ligipääsetav. Tema väljapeetud valikud on samuti osa rutiinist – definitsioon sellest, kes ta on – ning nende eesmärk on äratada kindlust ja ennekõike usaldust.

Usaldus on psühhoteraapias väga olulise tähtsusega.